

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

1 okt. 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 19. Årg. 34.

Manar det oss icke till fortsatt verksamhet?

De underrättelser vi såväl genom den sista årsberättelsen som genom senare anlända brev erhållit från våra missionsfält, äro alla av den art, att de mana oss till ihärdigt arbete. Hela ställningen visar, att vi äro inne på de vägar, där Herren leder oss och där han vill, att vi alltfort skola gå framåt.

Vända vi oss till *Kongo*, så har mottagligheten för evangelium aldrig varit så stor som nu. Aldrig ha sådana skaror lyssnat till budskapet, och aldrig ha så många genom dopet införlivats med församlingen. Så upptogos under förra året endast vid *Kibunzi station* 254 nya medlemmar och återupptogos 255 avfallingar. Och nyligen ha åter 130 personer döpts vid samma station. Tillväxten har varit stor vid alla våra stationer i *Belgiska Kongo*, och även i *Franska Kongo* har församlingen fått upptaga ganska många nya medlemmar. Icke mindre än 869 personer tillfördes församlingen under det gångna året.

Vad den inre tillväxten beträffar,

så är det särskilt på ett område utvecklingen är märkbar. *Offersinnet* växer. Aldrig ha så stora gåvor lämnats av de infödda till verksamheten, aldrig så stora fält planterats i byarna för samma ändamål. Aldrig har villigheten att bygga skolor och predikolokaler varit så stor som nu. Offersinnet är en gradmätare på ansvarskänslan, ty utan denna givas inga offer. Det ena med det andra visar, huru vår kongoförsamling alltmer mognar för att en dag taga verksamheten i egna händer och bli en självstyrande, självunderhållande och självutbredande församling. Vägen är visserligen ännu lång till detta mål, och det beror i hög grad på våra insatser, huruvida utvecklingen skall fortgå i rätt riktning. Men vilken vädjan är icke detta till oss att med all vår kraft föra verket framåt!

Vad de olika verksamhetsgrenarna beträffar, så synes tydligt, huru *skolverksamheten* blir alltmer uppskattad. En missionär skriver: »Vi få erfara, att det uppväxande släktets intresse för skolbildning alltmer gör sig gällande.

Detta visar sig icke blott däri, att många söka inträde i skolan, utan ock däri att eleverna punktligt besöka skolan och visa flit och intresse i densamma. Flera byskolor ha byggts och restaurerats av folket självt utan några kostnader för missionen. — En sak, som ifråga om skolverksamheten är särskilt beaktansvärd, är den, att det på sista tiden lyckats missionärerna att få in icke så få *flickor* i stations-skolorna. Detta har, som bekant, hittills varit mycket svårt till följd av att flickorna från tidigaste år måst följa sina mödrar till arbetet på fälten. Därför har ock flickornas undervisning måst inskränkas till en obetydlig morgon- eller aftonskola, där de nödtorftigt lärt sig läsa innantill. Genom att flickor i allt större antal få del av den grundliga undervisning, som meddelas i stationsskolorna, kommer missionen att på ett mycket mer genomgripande sätt än hittills kunna inverka på folklivets centrala punkt, på hemmets värld och på barnens uppfostran från dess tidigaste år. Därigenom har man nått folkets hjärta, och de möjligheter, som härigenom öppnas, äro av en betydelse, som icke kan överskattas. Vilken uppfordran är icke detta för oss!

Det är icke blott i stationsskolorna, som vi börjat kraftigare än hittills kunna inverka på det kvinnliga släktet i Kongo. Vid vårt evangelistseminarium ha vi under det sista läsåret haft icke mindre än *sju kvinnliga elever*, hustrur till några av de manliga evangelistkandidaterna. Visserligen kunna icke dessa kvinnor undervisas tillsammans med männen, ty deras förkunskaper räcka icke till därför. Men undervisningen är dock ganska omfattande,

var till kommer, att de även få lära sig en hel del praktiska saker. Betydelsen av att evangelisternas och lärarnas hustrur ställas på något så när sammå bildningsgrad som sina män, ligger i öppen dag.

När läskunnigheten växer, ökas kunskapstörsten. Med skolverksamhetens framgång följa ökade möjligheter för spridning av vår *litteratur*. Att på ett rätt sätt tillfredsställa den växande kunskapstörsten är en av missionens förnämsta uppgifter.

Vår *sjukvårdsverksamhet* vinner ock allt större förtroende, vilket i sin mån innebär, att vi därigenom nå över vidare områden icke blott med evangelisk påverkan utan även med hygieniskt upplysningsarbete.

Kongomissionens betydelse för framtiden är ock i ett annat avseende utomordentligt stor. Från norr och nordost närmar sig muhammedanismens stormflod, och det gäller, medan ännu är tid, att bygga en damm, stark nog att hindra denna flod att översvämma Kongos land. Endast en stark evangelisk mission förmår åstadkomma detta dammfäste.

* * *

Om vi från Kongo gå till *Kina*, möta oss helt andra förhållanden. I Kongo har missionen måst börja från början i all sin verksamhet, den andliga såväl som den civilisatoriska. Där ligger ännu mänskligheten så att säga i sitt första barndomstillstånd. Intet är där stadgat, intet har fått fasta former. I Kina däremot möter oss ett gammalt kulturfolk. Det sociala och det statsliga livet äger där en fast gestaltning, som har sina rötter i en

tusenårig utveckling. Där möta oss en gammal odling, ett uråldrigt skriftspråk och en rikhaltig litteratur. Där möter oss ett folk med stark nationalkänsla och hög uppskattning av sina företräderna framför andra folk.

Kina är ock efter allt att döma världens mest betydelsefulla missionsfält. Här äro vi om någonstädes inne på de stora möjligheternas område. Om detta land med sina 400 miljoner bleve genomsyrat av kristendomen, skulle det ha en oskattbar betydelse för hela världen. Vilken uppgift är det icke att få vara med om att plantera Kristi fana i ett sådant land!

Om vi ge akt på våra församlingars tillstånd i Kina, så märka vi även här, huru *offersinnet* växer. Aldrig ha bidragen från de infödda kristna varit så stora, som de nu äro. Detta innebär, såsom vi redan sagt ifråga om Kongo, att ansvarskänslan aldrig varit så stark som nu. *Evangelistkåren* växer för varje år och rekryteras med unga, dugande krafter från det nya seminariet i Kingchow. Många av dessa evangelister brinna av nitälskan för sin Herre och Mästare. *Skolverksamheten* utvecklas ock, så långt möjligt är. På detta område har emellertid missionen med sina icke alltför stora resurser svårast att fylla de ständigt växande kraven. Kunskapstörsten ökas med var dag som går, hungern efter västerländsk bildning tilltager. Här äro fordringarna stora, men å andra sidan äro de möjligheter, detta öppnar för missionen och den kristna civilisationen, så stora, att missionsförsamlingen borde uppbjuda alla sina krafter för uppgiftens fyllande.

Även i Kina ha vi den oskattbara

förmånen att genom det uppväxande kvinnliga släktet nå *hemmen och familjerna*. Ett stort antal flickor undervisas i våra stationsskolor, och från Hwangchow Praktiska Skola och Lärarinneseminarium utgå årligen flera väl utbildade unga kvinnor dels som lärarinnor, dels som blivande husmödrar.

Vårt *sjukvårdsarbete* växer även här och kommer utan tvivel att få ett stort uppsving, då vi inom kort få utsända vår första svenska läkare. — Allt manar oss att icke släppa taget utan med hänförelse och kraft göra vår insats i verket.

* * *

I *Ost-Turkestan*, det tredje av våra missionsfält, äro vi inne på muhammedanskt område. Muhammedanmissionen är det svåraste och mest tålmodsprövande arbete, som Kristi församling f. n. har sig förelagt. Huru stort är det dock icke, att under en tid, då missionärerna i så många muhammedanska länder blivit fördrivna från sin verksamhet, våra missionärer i Ost-Turkestan få arbeta i lugn och ro och även få skörda frukt av sitt arbete. Dop av muhammedaner är icke längre någon enstaka företeelse på detta fält. Sådant sker alltsom oftast, om ock antalet av dem, som döpas, icke är jämförligt med dem, som döpas bland hedningarna. Dock skall även den dagen en gång gry, då Muhammeds skaror öppna sina hjärtan för Kristi evangelium. Huru skall det då icke kännas att ha hållit ut under den svåra tiden, huru skönt skall det då icke vara att skörda frukterna av det utsädda sätet!

Vår *skolverksamhet* i Ost-Turkestan är ett frö, som i sinom tid skall spira upp till ett stort träd. Om ock under motstånd går denna verksamhet framåt. *Sjukvårdsarbetet* är det område, som hittills kanske givit de rikaste frukterna. Så ha vi det *litterära arbetet*, i vilket den sista tiden en större

livaktighet inträtt. I allt se vi nya möjligheter till att i vidsträcktare mått än hittills kunna bibringa Ost-Turkestans skaror Kristi evangelijs välsignelse. Även här ha vi orsak att arbeta och icke förtrötts. Även här skola vi i sinom tid skörda — ja, skörda kanske rikare frukter än på något annat fält.

J. E. Lundahl.

Offerveckan. | Vi ha nu skickat ut cirkulär om *tacksägelse-, böne- och offerveckan* den 22—29 oktober och hoppas, att det kommit samtliga församlingar tillhanda. Vi förmoda ock, att vederbörande ledare redan vidtagit anordningar för mötens hållande och offers upptagande under veckan. Härmed vilja vi blott ytterligare trycka på, vad vi redan förut påmint om, nämligen att offerveckan må förberedas genom *ihärdig, varm och innerlig bön*. Det är en lag i Guds rike — en lag, som aldrig sviker — att ett evangeliskt arbete, som är förberett genom bön, icke blir utan frukt. Förvisso skall det visa sig även i detta fall, att på alla de platser, där man i förväg under tro och tillförsikt utan att tröttna lagt fram sina behov inför Herrens ansikte, där skall välsignelsen icke utebliva. Där skola, vi äro vissa därpå, strömmar av nåd flyta fram.

* * *

En prövning för vår Kongomission. | Svenska Missionsförbundets Expedition har genom Kungl Utrikesdepartementet erhållit den underrättelsen, att engelska regeringen under nuvarande förhållanden icke anser sig kunna till-

låta våra missionärer att över England resa ut till sitt missionsfält i Kongo. Vi ha nu intet annat att göra än att vända oss till missionens Herre, som bär ansvaret för sitt verk, och bedja honom giva sina arbetare i Kongo kraft och uthållighet att utan den hjälp, som de hoppats på, fullfölja verket. Åtskilliga av missionärerna måste emellertid snart resa hem, och då inga f. n. få resa ut, komma flera platser att stå obesatta. Med en viss bävan se vi framtiden an, men vi kunna icke tro, att Herren skall låta sitt verk gå tillbaka.

Vi uppmana härmed missionens vänner, som läsa dessa rader, att endrånligt och i hängiven tro vända sig till Gud och bedja honom skydda sin plantering i Kongo samt giva utväg, där vi se vägarna stängda. Han har alla medel i sin hand. Han kan låta arbetet fortgå, även om arbetarne icke äro så många som vi anse, att de borde vara.

* * *

Missionärsbesök. | Såsom av föregående notis framgår, kunna icke våra kongomissionärer för närvarande resa ut till sitt arbetsfält. Vi måste nu se till, att de bliva användade för missionsverksamheten inom landet, och uppmana därför våra vänner på skilda platser, som önska besök av dessa våra missionärer, att insända ansökan därom till Svenska Missionsförbundets Expedition.

* * *

Missionsledaremötet. | Vi införa i detta nummer referat över missionsledaremötet den 15—17 september samt missionärernas dag den 18 sept. I ett par kommande nummer ha vi tänkt meddela några mer personliga intryck och reflexioner från mötet. Såväl föredrag som diskussioner voro mycket givande och lärorika på samma gång som det hela var prägladt av en stark gemensamhetskänsla och helhjärtad entusiasm för det stora, samfälliga verket. Missionärernas dag var synnerligen värdefull och rik på andlig välsignelse. Bönemötet, som avslutade det hela, kvarlämnade ett intryck, som väl aldrig glömmes.

* * *

Tack! | Till de missionsvänner i Stockholm, som under missionsledaremötet så välvilligt öppnade sina hem för att härbärgera våra missionärer, bedja vi att få uttala vårt *varmaste tack*. Missionärerna ha varit synnerligen belåtna med sitt besök i Stockholm.

* * *

Skioptikon- | Vi nalkas nu den mörka bilderna. | Vi nalkas nu den mörka årstiden, vilken dock även den har åtskilliga företräden. Ett av dessa är, att den andliga verksamheten kan bedrivas med mera fart. Som vanligt, förmoda vi, komma missionsaftnar med förevisning av ljusbilder från missionsfälten att hållas på flera ställen, och vi vilja härmed på-

minna om, att Svenska Missionsförbundets Expedition utlånar skioptikonbilder från våra olika missionsfält. Villkoren torde vara rätt allmänt kända. Till dem, som så önska, utsändas prospekt, där alla underrättelser finnas.

* * *

Ansgarius. | Vi ha vid flera tillfällen givit meddelanden om jul- och missionskalendern *Ansgarius* och bedja härmed att ännu en gång få göra ett dylikt tillkännagivande. Ansgarius utkommer om några dagar. Vad innehållet beträffar, hänvisa vi till annons i detta nummer. Omslagsvignetten är ny för i år och är synnerligen trevlig och tilltalande. Titelplanschen föreställer missionssekreterare Vilh. Sjöholm vid sitt skrivbord på Missionsförbundets Expedition. Denna reproduktion är mycket omsorgsfullt utförd på fint kartongpapper. Det skulle vara synnerligen uppmuntrande, om Ansgarius i år icke endast bibehölle sina gamla vänner utan även vunne många nya.

* * *

Vinterny och Hem Hem. | Våra båda jultidningar *Vinterny* och *Hem Hem* ha utkommit. Mycket arbete har nedlagts på att göra dem värdefulla, omväxlande och intressanta. Vi tro ock, att arbetet har lyckats, och vi äro förvissade om att tidningarna skola vinna stor spridning. Rekvisitioner må insändas ju förr dess hällre.

Svenska Missionsledaremötet.

Det av Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté anordnade missionsledaremötet öppnades fredagen den 15 sept på K. F. U. M:s lokal i Stockholm. Omkring 175 personer voro närvarande — representanter för Svenska Kyrkans Mission, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, Svenska Missions-

förbundet, Svenska Missionen i Kina, Svenska Jerusalemsföreningen, Helgelseförbundet, Svenska Baptistmissionen, Svenska Metodistmissionen, Föreningen för Israelsmission, Kvinnliga Missionsarbetare och Svenska Mongolmissionen jämte hemmavarande svenska missionärer och Arbetskommitténs

medlemmar. Mötet inleddes med psalmen »Se natten flyr för dagens fröjd». Härpå framträdde *ärkebiskopen* och öppnade mötet med bön, varefter han talade över ordet: »Guds dårskap är visare än människorna och Guds svaghet är starkare än människorna.» (1 Kor. 1: 25).

I den tid, vari vi leva, började talaren, utmärker sig mänskligheten framför allt för den kraft, samlad med kloket och vishet, som den lägger i dagen. Denna kraft kan sägas vara övermänsklig och omänsklig, och i denna tid spännes den till det yttersta. Då samlas vi kring det dåraktigaste och enfaldigaste av allt, missionen. Man har velat inordna missionen i nationalismens tjänst. Redan före kriget höjdes röster för, att missionen skulle tagas i kolonialpolitikens tjänst. Jag skulle kunna anföra underliga officiella aktstycken om missionen såsom tjänare åt kolonialpolitiska och nationella makter. Under kriget ha sådana böjelser rent av formulerats till program, men de hava hos missionens vänner i krigförande länder mött avgjort motstånd. För missionen får icke finnas mer än en uppgift: *själarnas frälsning*. Skall missionen tjäna andra syften än själarnas frälsning, så fördärvas den; drages den in under den mänskliga kraftens och beräkningens syften, så vanäras den. Visst uträttar missionen även yttre nytta. Den inför ordning och goda seder, den lär folken snygghet och många hälsosamma ting, den uppodlar deras språk. Kapitlet om missionens betydelse för kulturen är ett långt och innehållsrikt kapitel, och för sina förtjänster i detta avseende uppskattas också missionen av sådana, som annars stå främmande för dess verkliga väsen. Man plägar ock visa på världsmissionens segrar såsom bevis för kristendomen. Det må vara riktigt, men för missionen ligger det avgörande och bevisande icke i missionens framgångar utan i den reella osjälviskhet, i den Guds dårskap, som sätter missionen i gång och giver den dess omfattning. Därför

böra vi samlas till dessa dagars samvaro och undervisning i den insikten, att Guds dårskap är visare än människorna.

I vår tid, då allt går ut på den mänskliga kraftens samlande och koncentrerande, frågar man sig: finns det ingen idealism i världen? Jo, missionen och missionsintresset röjer sann idealism. Hur maktlös kristendomen än månede te sig mot den närvarande tidens inbördes förödelse, så bör dock i sanningens namn uttalas, att ingenting, icke vetenskapen, icke kulturintresset, icke internationella klassintressen, visat ens tillnärmelsevis så mycken förmåga att bevara sambandet mellan folken trots den eldsprutande nationalismen som missionen. Det vill icke säga mycket, men det är dock något.

Och här i denna krets bevisar missionen på ett vida lättare och mindre område sin enande kraft. Ej sällan vitsordas i de ämbetsberättelser jag vid mina visitationer i stiftet får mottaga, att missionen är det område, där de olika riktningarna i vår söndrade kristenhet lättast mötas. Må nu även dessa dagar genom upplysning och helgelse bidra därtill och sålunda bevisa i sin mån, att Guds svaghet är starkare än människor och mänskliga intressen.

När aposteln Paulus talar om Guds dårskap, menar han *korsets dårskap*. Och när vi nu ha samlats till denna konferens, må vi placera korset i vår krets, vetande att dess dårskap är Guds dårskap, som är visare än människorna.

Församlingen sjöng: »Så älskade Gud världen all», varpå Arbetskommitténs ordförande, d:r *Karl Fries*, tog till orda och hälsade de närvarande välkomna, därvid han med några särskilda ord vände sig till *ärkebiskopen*, *prinsen* och *prinsessan Bernadotte*, professor *Dalman* från Jerusalem och brigadör *Richter* från Frälsningsarmén. Talaren erinrade om, att fyra år förflutit, sedan den första allmänna svenska missionskonferensen hölls i Stockholm. Meningen hade då varit att

inom fyra år ånyo samlas till en ny allmän missionskonferens. Det osäkra världsläget hade emellertid gjort detta omöjligt, men i stället hade Arbetskommittén modifierat planen och utlyst denna missionsledarekonferens. Talarerna lämnade ock en kort redogörelse för Arbetskommitténs arbete under de år, som förflutit, sedan den första allmänna svenska missionskonferensen hölls. Så hade på kommitténs tillskyndan utgivits en stor religions- och missionskarta samt en årlig statistisk överblick över missionsarbetet. Genom dess presskommittés försorg hade 40 à 50 allmänna tidningar försetts med minst åtta artiklar om året samt en mängd notiser om missionen. Dessutom hade genom kommittén för missionsstudium anordnats 180 föreläsningar om missionen i olika delar av landet.

Till ordförande för mötet valdes dr *Karl Fries*, till vice ordförande professor *A. Kolmodin*, till sekreterare redaktör *J. E. Lundahl* och till vice sekreterare missionär *Martin Westling*.

Nutidsläget på de svenska missionsfälten.

Härpå vidtogo förhandlingarne. Första ämnet var *nutidsläget på de svenska missionsfälten*. Inledningsföredrag hölls först av missionsföreståndare *Erik Folke*, som talade om *Kina*, där Svenska Missionen i Kina, Svenska Missionsförbundet, Svenska Alliansmissionen, Svenska Mongolmissionen, Svenska Baptistmissionen och Svenska Metodistmissionen arbeta. I föredraget betonades särskilt möjligheter och förpliktelser inom verksamheten. Det gynnsamma läget för missionen har ock utnyttjats med mycken omsorg. Särskilt lägger man an på evangelistverksamhet och förbereder för närvarande en allmän evangelisk kampanj över hela landet, varvid vittgående samverkan äger rum mellan de olika missionerna. Stor vikt lägges på plan och ledning, undervisning av de nyvunna samt huru man skall nå alla stånd och

klasser. Mycket arbete nedlägges ock för de infödda ledarnas träning. Bibelstudium, församlingsvård, skolväsende och litteraturverksamhet äro områden, som kräva allt större uppmärksamhet och kraft.

Den kristna församlingen i Kina börjar i denna tid mer än någonsin bli medveten om sig själv och sitt ansvar. Verksamhetsivern växer, och kineserna börja själva träda fram och taga del i ledningen. Att detta förhållande ställer stora krav på de europeiska missionsarbetarna, är naturligt, men det öppnar även stora möjligheter. De kristna kineserna äro starka i tro och uppoffring. I den kristid, Kina nu genomgår, är det av oändlig vikt, att allt göres för att med kraft föra fram kristendomen.

Härefter redogjorde missionsdirektor *G. Brundin* för det svenska missionsarbetet i *Indien*, där Svenska Kyrkans Mission, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, Svenska Alliansmissionen och Kvinnliga Missionsarbetare äro verksamma.

Evang. Fosterlandsstiftelsens mission har sakta och säkert vuxit intill senaste tid, då en del hämmande omständigheter gjort sig gällande, framför allt decimering av missionärskåren, som f. n. är minskad till hälften. Aktiviteten hos de infödda kristna har dock även gått framåt, och det indirekta inflytandet bland folket är i starkt växande. Svenska Alliansmissionen lägger särskilt an på att i kulturellt och socialt hänseende höja de djupt sjunkna bhilerna. Framtidsutsikterna äro goda men i hög grad beroende på, huruvida flera manliga missionärer kunna få resa dit ut. Svenska Kyrkans mission står f. n. inför ett stort och omfattande arbete genom övertagandet i september 1915 av den angränsande tyska Leipzigermissionens område. På grund av den mycket grundliga utbildning, som såväl de europeiska missionärerna som de infödda medhjälparna erhålla, har denna mission på ett framgångsrikt sätt kunnat bjuda heden-

domen spetsen och särskilt nått de bildade. På södra delen av fältet har det senaste året framgången varit stor. En väldig våg av väckelse går fram här. Läkaremissionen och skolväsendet ge de rikaste tillfällen till evangeliseringsverksamhet. Ett studenthem är i verksamhet, och för församlingarnas självständighet äro betydelsefulla åtgärder vidtagna. En indisk nationell verksamhet, syftande till att nå områden, dit europeer ej få komma, har stort intresse i församlingarna. — Om Sverige får vara utanför världskampen, torde den stora Leipzigermissionen kunna betraktas såsom säkerställd. De infödda 38 prästerna kunna sättas på ansvarsposter, men huru länge skola de fåtaliga svenska missionärerna kunna hålla ut i det övermänskligt stora arbetet? Med bävan tänker man också på de bristande ekonomiska resurserna, då nu Tyskland icke kan sända någon hjälp. Trots allt ser man dock framtiden an med gott mod.

Missionspastor *Aug. Andersson*, som talade i stället för missionsdirektor *J. Lindgren*, vilken av sjukdom var förhindrad att närvara, redogjorde för Fosterlandsstiftelsens mission i *Ost-Afrika*. Han påpekade särskilt de ofantliga svårigheter, som den starka språksplittringen åstadkommer på detta fält och som i hög grad hindrar samarbetet mellan de olika missionsområdena. Rashatet mellan stammarna är ock ett stort hinder.

Pastor *J. Sandström* från Syd-Afrika framhöll, att inför de stora utvecklingsmöjligheter, som den svenska missionen f. n. äger såväl i *Zulu-landet* som i *Rhodesia* — liksom på alla missionsfält — behöves en verklig fördjupning av missionsarbetarnas andliga liv. En uppgift av stor betydelse är den utbildning av infödda lärare, som är den svenska missionen anförtrodd för hela det lutherska missionsområdet i Syd-Afrika.

Missionär *Martin Westling* talade om den svenska missionen i *Kongo*. Han framhöll såsom karaktäristiskt för den

äldre perioden i arbetet de stora omvändelser och avfall, som haft samband med stam- och familjebandens starka betydelse. Denna betydelse är nu icke längre densamma som förr, varför omvändelsen numera blir en individens sak i högre grad än förut. Församlingarnas ansvarskänsla är ock stadd i tillväxt och dopen äro många. Offer sinnet utvecklas, och intresset för skolorbildning stiger. Kriget har icke stört verksamheten. Men kongonegrerna förvåna sig över, att de vitas vrede kan vara så länge. Talaren framhöll ock det betydelsefulla språkvetenskapliga och etnografiska arbete, som utföres av d:r *Laman*.

Efter föredragen följde diskussion, vari yttrade sig kontraktsprosten *Hogner*, kyrkoherde *Holmgren*, riksdagsman *Byström*, missionssekreterare *Thomander*, missionär *Folke*, d:r *Palmær* och kyrkoherde *Thulin*.

Världskriget och svensk mission bland muhammedaner

var ämnet för eftermiddagens förhandlingar.

Första föredraget hölls av svenske generalkonsuln i Jerusalem, professor *Gustaf Dalman*, som formulerat sitt ämne så: »Muhammedanismen i Palestina och dess förhållande till kristendomen».

Talaren framhöll först, att tron på den ende Guden, som håller människornas öden i sin hand, är det bästa islam har, samt skildrade därpå den folkliga muhammedanismen i Palestina med dess från primitiv religion ärvda helgondyrkan och ur agrarisk kult och förfädersdyrkan härstammande slaktoffer och gravoffer, vid vilka likvisst ingen förbränning sker utan huvudvikten lägges vid avsikten. Vad den islamitiska sedligheten angår, förekomma barn utom äktenskapet ej så ofta som hos oss, men att därav draga slutsatser om en högre sedlighet vore förhastat. Den sexuella fantasien är tidigt förskämd, och i tal förekommer

den största skamlöshet. Helavhållsambeten från rusdrycker är uppriktig. Korans förbud mot ränta har däremot blott lett till hyckleri.

Någon öppen propaganda för kristendomen är ej möjlig bland Palestinas muhammedaner. »De skulle ha slagit ihjäl både dig och mig, om jag översatt vad du sagt», yttrade karaktäristiskt nog en tolk till en amerikan, som tagit sig för att hålla en predikan mot islams villfarelser. Det är genom sjukhusverksamhet, barnhem och skolor kristendomen får visa sin kraft. I alla dessa hänseenden har Sverige lämnat sitt bidrag.

Vad angår missionsmetoden bland muhammedaner, finge man ej göra allmänna medgivanden, att islam är en mycket hög religion, men det duger ej heller att genast börja med treenighetsläran. Kravet på personlig helgelse måste väckas, och då kommer av sig själv korsets förargelse, som muhammedanen dock ej borde stå oförstående inför.

Efter kriget bleve enligt talarens mening ingen förändring i förhållandet mellan kristendomen och muhammedanismen i Palestina. Sannolikt blir det ökade svårigheter för den förra. Fanatismen kommer nog att växa, men detta må ej avskräcka, ty värre fiende än fanatismen är slappheten.

Väl vore, om vi vid vårt arbete bland muhammedanerna ville avstå från våra vittflygande idéer om oss själva samt gå till kristendomens ABC och i gärning visa dess sanning. På den vägen skall islam övervinnas.

En av de följande talarna, d:r *Gustaf Ribbing*, som talade om missionen i Medelhavsländerna, anslöt sig i huvudsak till professor Dalmans tanke om missionsmetoden bland islams folk. Föredrag höllos vidare om Ost-Turkestan av missionär *Oscar Andersson* och om arbetet bland muhammedaner i Ost-Afrika av missionär *Aug. Andersson*.

På kvällen höllos offentliga föredrag i ett flertal kyrkor, kapell och missions-salar av deltagare i mötet.

Judarna och kriget.

Lördagens förhandlingar började med morgonbön av pastor *F. Lindberg* från Uppsala, varefter missionsföreståndare *Hj. Stenberg* höll föredrag om »judarna och kriget».

I Polen och andra områden, där världskriget rasat, ha judarna liksom fordom fått sitta hårt emellan. Tillhörande skilda stater tvingas de i hundratusental att kämpa emot varandra. Vilka oerhörda konflikter detta medför, ligger i öppen dag. Den judiska befolkningen såväl i Galizien som i Polen har ock bakom fronten haft fruktansvärda lidanden att utstå. Under det att kriget böljat fram och åter, ha de arma med sina familjer drivits från hus och hem. Judarna ha varit såsom mellan två kvarnstenar och ånyo fyllt sin världshistoriska mission — att lida.

En understödsverksamhet av stor omfattning har börjat bland det lidande folket, vilken ock är av största betydelse för evangelisationsarbetet. Den sionistiska rörelsen kommer säkerligen att efter kriget få en kraftig framrykning och den judiska nationalismen en större tillslutning. Mer och mer komma judarna att känna sig såsom ett folk med eget språk och med Palestinas återvinnande såsom ett klart syfte. Inför allt detta får judemissionen helt nya och stora uppgifter men ock stora utsikter. Israels frälsning såsom folk skall otvivelaktigt medföra en ny tid för mänskligheten.

Efter föredraget erinrade *ordföranden* om de lidanden, som under kriget drabbat de kristna i Armenien och Persien, samt tillkännagav, att gåvor för de nödlidande syriska kristna i Persien kunde lämnas till Svenska Missionsförbundets Expedition.

Huru ha de infödda kristna bestått sitt prov?

Över detta ämne höll kyrkoherde *Axel Ihrmark* ett intressant föredrag.

Vid krigsutbrottet frågade man sig med mycken oro, huru de hednakristna

skulle uppfatta kriget mellan de kristna européerna, hurudant det ekonomiska läget skulle ställa sig för missionen o. s. v. Med glädje måste man nu säga sig, att provet bestått på ett sätt, som väcker den djupaste tacksamhet.

Kriget framkallade bland de infödda kristna oro och bestörtning. Hur kunde kristna inbördes bekriga varandra, och så länge? Gent emot sådana frågor kan det, enligt vittnesbörd från alla svenska missionsfält, sägas, att bibel och kristendom icke sjunkit i de inföddas ögon men väl — de kristna. På alla missionsfält ha de infödda kristna ställt sig lojalt till kolonialregeringarna och lämnat missionsarbetet trogen, nitisk och uppoffrande hjälp. Större känsla av ansvar har kommit in i församlingarna. Missionens framgång har under krigsåren varit snarare större än mindre.

Dock finnas naturligtvis även mörka drag. Även bland dessa kristna har t. ex. mammonsdyrkan makt, och löften, som givits i ett hänförelsens ögonblick, hava sedan mera långsamt infriats, vartill emellertid naturligtvis de trånga tiderna bidragit.

I stort sett kan om de infödda kristna sägas: »Slagregnet kom, men huset höll, ty det var grundat på hälleberget».

Därefter talade d:r *Karl Fries* om

Riktlinjer för framtiden.

För att få kännedom om missionärernas på fältet tankar om denna sak hade talaren satt sig i förbindelse med ett flertal av dem på olika fält och framlade nu en sammanfattning av de erhållna svaren.

Tanken på överflyttning av kyrkliga rättigheter och skyldigheter helt och hållet på de infödda kristnas axlar står på dagordningen på alla missionsområden och vinner beaktande såväl bland missionärer som infödda. Ingen förändring i stämningen gentemot kristendomen har ägt rum. Det artar sig ock till ett visst fortbestånd i de inföddas övertagande av kostnaderna för

församlings- och fattigvården samt skolutgifter. På tamul-området har en tamul-luthersk kommission tillsatts, som har att göra framställningar till det av missionsstyrelsen tillsatta kyrkorådet, och på liknande sätt torde det komma att gå på många håll. Även iver för en egen mission tyder på att självständighetstanken bland Indiens kristna växer starkt. Från Kina skrives, att församlingarnas självständigare ställning skulle börjat genomföras även om inte världskriget kommit. »I framtiden bör det talas om församling, pastor och den utländske medhjälparen — ja, den sistnämnde bör ju så småningom försvinna», heter det från samma håll.

Från Afrika betonas vikten av en evangelisk högskola i Ostafrika samt en ökad litterär verksamhet. I Abessinien ha försöken att införa självstyrelse ej slagit så väl ut. Från Svenska Kyrkans missionsfält i Syd-Afrika däremot äro underrättelserna i detta hänseende mycket glädjande. Närbesläktade missioners närmande till varandra för slutmålets nående — självständiga nationalkyrkor — frambålles härifrån såsom ett stort önskemål. På utbildande av väl kvalificerade infödda ledare samt kyrkoorganisationens stärkande bör största vikt läggas. — I Kongo har man sökt fostra församlingen till ökad myndighet. Ett hinder för att utgifterna för skolväsendet här skulle läggas på församlingarna, har förefunnits i farhågan, att den mycket lovande skolverksamheten härigenom skulle lida men.

I diskussionen över ämnet deltog pastor *Sandström*, missionssekreterare *Norberg*, missionären *Börrisson*, kyrkoherde *Ihrmark*, missionär *Leander*, kyrkoherde *Thulin* och professor *Kolmodin*.

Under diskussionen framhölls å ena sidan, att man ej finge låta de infödda bli självständiga alltför brådstörtat och fort, så att arbetet lede därpå, och å den andra, att man måste äga tillräckligt mod att låta det bära hän emot

självständighet och vidtaga åtgärder härför.

Nutidslägets krav på Sveriges missionsvänner

var nästa ämne och inleddes av missionssekreterare *A. Thomander*. Talaren betonade särskilt vikten av förbön, personligt ansvar, endräkt och samförstånd.

Godsägare *J. Hedengren* redogjorde för Männens Missionsrörelse, huvudsakligen sådan rörelsen framträtt i Amerika, och teol. kand. *Fritz Holmgren* talade över ämnet: »*Studenterna och missionen*», ur vilket föredrag följande utdrag må göras.

Överallt intar studentvärlden nu en vida mer framträdande ställning än förr. I Kina t. ex. betyda studenterna f. n. det stora rikets blivande förnyare. Därför är det av vikt att vinna studenterna för missionen. Också ha ansträngningar de senare åren gjorts för att nå detta mål. Så har Svenska Kyrkans mission inrättat ett studenthem i Madura, en från den svenska kvinnliga studentrörelsen utgången missionär verkar i Kina, en gemensam protestantisk fakultet har upprättats i Indien o. s. v. Studenter behövas för högre undervisningsväsen, läkaremission, litterära och språkvetenskapliga uppgifter o. s. v. Vidare inses utan vidare, att det t. ex. är av den största betydelse, om kristna eller likgiltiga eller fientliga ingenjörer o. s. v. komma att leda den industriella utvecklingen i Kina.

Missionen måste vinna studenterna i hemlandet för att det i framtiden bland präster, jurister, läkare, lärare etc. må finnas ett tillräckligt antal för densamma intresserade. Härför är det av nöden dels att missionshistorien får en plats i läroverksundervisningen och dels att missionsvetenskapen får en professur vid universiteten. Härjämte behövas såsom pedagogiska hjälpmedel sammanfattande framställningar och handböcker. På tal om litteratur framhöll talaren, att våra missionstidningar gott

kunde vara mera givande för den reala missionskunskapen.

Kvinnan och missionen.

Sista förhandlingsämnet, Kvinnan och missionen, inleddes av fru *Maj Björck*.

Kvinnorna utgöra de djupa leden i den här, som här hemma arbetar för missionen, och ute på arbetsfälten hava de en stark numerär samt äro ombetrodda viktiga poster på undervisningens och sjukvårdens område, liksom de ju ock sköta den gren av arbetet, som kallas zenanamission. Men de få ej slå sig till ro härmed. En ny tid med nya krav är kommen, och inför denna måste intresset vidgas och fördjupas, bönekraft och intellektuell kraft mobiliseras. För vinnande härav bör större vikt läggas vid och mer omsorg ägnas åt upplysande missionsföredrag, kurser, studiecirklar, tillhandahållande av litteratur, skioptikonbilder och spridande av verklig missionskunskap vid syföreningssmötena.

I diskussionen meddelade ärkebiskopinnan *Söderblom*, att föreståndarinnan för fackskolan för huslig ekonomi i Uppsala, fröken *Ida Norrby*, förklarar sig villig att, om så befinnes önskvärt, anordna en vårterminskurs för blivande kvinnliga missionärer, omfattande födoämneslära, speciellt avseende tropikerna, matlagning, enkel klädsömnad, barnavård och eventuellt hälsolära.

I meningsutbytet deltog dessutom fru *Olivecrona*, fru *Anna Pettersson*, fröken *Gertrud Aulén*, fröken *Ida Granqvist*, fröken *Wendela Wigert* m. fl.

Missionens »supernationalitet».

Härpå antog mötet följande av Arbetskommittén föreslagna uttalande för hävdande av principen om missionens rätt att stå över de nationella intressena, vilket uttalande, undertecknat av ärkebiskopen och Arbetskommitténs medlemmar, skola tillställas ledamöterna av Edinburgkonferensens Fortsättningskommitté:

Det pågående världskriget har för den kristna missionen på alla dess olika områden medfört rubbningar och svårigheter, som till en början ingåvo missionens ledare och understödjare de största farhågor, att arbetet skulle, om icke rent av avstanna, dock i väsentlig mån förhindras. Med glädje och tacksamhet har man iakttagit, att återverkningarna hos de infödda icke blivit så stora, som man befarade, och att förbindelsen med hemlanden i stort sett kunnat upprätthållas, om än med många och allvarliga inskränkningar.

Vissa företeelser icke minst under senaste tid hava dock väckt farhågor för, att även sedan kriget avslutats, sådana inskränkningar skola komma att göras i de grundsatser, som hittills varit allmänt erkända beträffande vad man skulle kunna kalla missionens supernationalitet, att denna kan befaras bli väsentligen rubbad.

Tydligtvis kan ett krig göra det nödvändigt för ett land, att, om inom dess kolonialområden eller lydländer missionärer, tillhörande ett annat folk, företaga åtgärder, som bevisas eller befaras kunna medföra politiska komplikationer, pålägga dem vissa inskränkningar i deras rörelsefrihet. Det skulle emellertid vara ödesdigert för den kristna missionens framtid, om den principen bleve gällande, att mission inom kolonialområden endast bör utövas av det lands undersåtar, under vilkät området lyder i politiskt avseende. Det i vissa fall sedan flera människoåldrar utförda missionsarbete av högt kulturellt och religiöst värde, som utgått från andra länder än de inom resp. områden härskande, äger anspråk på att få fortleva utan hänsyn till politiska förhållanden. Det är för de infödda själva av den största betydelse att lära känna kristendomen icke blott i den form, som den vunnit hos det härskande folket, utan även hos andra kristna folk. Det är dessa andra folks rättigheter såväl som kristna skyldigheter att i mån av sina krafter och efter de vägar, på vilka

de tro sig ledda av Guds hand, fullfölja Kristi åt alla hans lärjungar givna bud: Gån ut i hela världen och förkunnen evangelium för alla folk.

Det i Stockholm den 15—17 september 1916 samlade mötet av missionsledare, representerande samtliga svenska missionsorganisationer, ber få till medlemmarne av Edinburgkonferensens Fortsättningskommitté rikta en varm och vördsam maning att var och en inom sitt folk arbeta för, att vid de fredshandlingar, som följa efter det nu pågående kriget, principen om den kristna missionens supernationalitet må vinna uttryckligt erkännande och tillämpning.

Islam och missionen.

Programmet var nu genomgånget. På framställd begäran lämnades ordet åt prof. *A. Kolmodin*, som i ett koncist anförande delgav mötet sina tankar om islam och svensk mission i Ost-Afrika jämte den abessinska kyrkans framtida missionsuppgift. Före islams härjningståg fanns det söder om Abessinien kraftiga dotterkyrkor. Många påträffade ruiner vittna än i dag därom.

En av islams mest bemärkta män har vid tanken på förfallet bland sina trosbröder liknat islam vid en koloss på lerfötter. Men islam besitter ännu jättekraft. Den håller sig ej på defensiva utan på offensiva. Universitetet i Kairo är en kraftkälla för islams utbredning. Genom miljontals tidnings-exemplar sprides kunskap om allt skandalöst, som händer i kristna länder. Avsikten är tydlig: att söka visa kristendomens underlägsenhet i jämförelse med islam.

Den svenska missionen har en stor uppgift i Afrika, och dess möjlighet att bekämpa islam är stor. Den har skjutit ut en gren, som överskuggar den abessinska kyrkan och varigenom hon torde kunna tillföras ny andekraft och så sättas i stånd att återupptaga sin en gång blomstrande men så sorgligt

avbrutna missionsverksamhet. Genom en förnyelse av det andliga livet inom den abessinska kyrkan torde det bliva oss beskärt att från denna position lyfta vapnet mot islams sårbaraste punkt.

Nästa konferens.

Mötet beslöt att åt Arbetskommittén giva uppdraget att inom två à fyra år, allt eftersom förhållandena kunde anses lämpliga, vidtaga åtgärder för anordnandet av en allmän svensk missionskonferens.

Prof. Kolmodin hembar mötets tack till ordföranden dr Fries.

På kvällen var ett angenämt samkväm anordnat på K. F. U. M. för deltagare och andra intresserade.

Avslutningsmöte

hölls på söndagen i Blasieholmskyrkan kl. 6 e. m. med föredrag av dr. K. A. Jansson och professor A. Kolmodin över ämnet: »Den svenska missionsförsamlingens ansvar inför Gud med avseende på tidsläget», samt avslutningstal av biskop von Schéele.

De flesta under mötet hållna föredrag komma att i sin helhet återgivas i Svensk Missionstidskrift, varför vi hänvisa dem, som önska taga närmare kännedom därom, till denna publikation. Den redigeras som bekant av professor A. Kolmodin och utgives på Sveriges Kristliga Studentrörelses Förlag, Uppsala.

(Forts.)

Till svenska missionärer på olika fält!

Ett åttiotal svenska missionärer, samlade till möte den 15—18 september i Stockholm för att förhandla frågor av vikt för vårt svenska missionsarbete, vilja på detta sätt sända sina kamrater på fälten en varm, broderlig hälsning.

Förhandlingarna, som till större delen förhades samfält med missionsledarne i hemlandet, valda av de olika organisationerna, omfattade frågor rörande den nuvarande ställningen på de svenska missionsfälten, det sätt, på vilket den infödda församlingen uthärdade tidslägets prov, och vilka riktlinjer för dess utveckling till självunderhåll, självstyrelse och självutbredning, som man bör eftersträva för framtiden, samt slutligen vilka krav allt detta ställer på missionsförsamlingen i hemlandet. Vi missionärer behandlade dessutom frågorna om vad vi såsom den infödda församlingens ledare kunna göra för främjandet av nyssnämnda riktlinjer, vilka missgrepp vi böra undvika vid våra framställningar av läget på missionsfälten samt slutligen behovet av vårt eget andliga livs fördjupande.

Vid sidan av dessa förhandlingar och såsom en underström framgick ett starkt betonande av bönens betydelse för alla de stora problemens lösning. Gång efter annan förenade vi oss också i bön. Oförgätlig är den stund av gemensam bekännelse och bön, som avslutade missionärsmötet.

Därjämte förekommo talrika tillfällen för sällskaplig samvaro, under vilka vi fingo göra varandras bekantskap på ett förtroligare sätt och vinna en förnyad visshet om, att vi, ehuru arbetande inom skilda organisationer, dock äro ett i anden och utgöra medlemmar av en och samma kår, delaktiga i samma höga kallelse att göra Kristi namn känt där, varest det ännu aldrig varit nämnt. Många, djupa och värdefulla äro de intryck, som vi medföra från dessa av rik välsignelse från ovan och verklig andekraft präglade dagar.

Ofta gingo därunder våra tankar och böner till Eder, som i många fall stå i en ställning, vars svårigheter väsentligt ökats genom de nu rådande tidsförhållandena.

Må Gud giva Eder trons kraft, kär-

lekens uthållighet och hoppets glädje ävensom styrka för kropp och tanke i denna tid så rik på möjligheter men också på svårlösta problem av den

mest vittgående betydelse för framtiden, den vare lång eller kort.

Med broderlig hälsning,

På de hemmavarande missionärernas vägnar och uppdrag:

Karl Fries.

Jakob E. Lundahl.

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets böne- och offervecka

den 22—29 oktober 1916.

Dyra missionsvänner!

Den av Generalkonferensen för i år fastslagna tiden för vår sedvanliga tacksägelse-, böne- och offervecka närmar sig igen. Och vi ha i år alldeles särskild anledning att samlas till tacksägelse- och offermöten. Gud har ända hittills skonat oss från härjningarna av den svåra världsbrand, som nu i mer än två års tid r sat över närgränsande länder och folk och där ödelagt både timliga och lekamliga värden i fasaväckande grad. Vi sitta ännu i trygghet i våra hem och njuta det goda, som Herren beskär. Och det vore illa, om vi icke kände behov av att i ord och handling giva uttryck för vår känsla av tacksamhet för en sådan nåd.

Vi leva visserligen i dyra tider, men det råder icke hungersnöd. Många ha det väl mycket knappare om bröd nu än förr, men ingenstädes s älter man utan hopp om att få sin hunger stillad.

Och för många äro utvägarna till ekonomiskt förvärv flera och större än någonsin. Vårt land har Gud ock välsignat med en rikare skörd i år än någonsin förr och givit för den ett bärgningsväder så gynnsamt, att få minnas en så härlig skördetid. Må vi stanna och tänka något över, vad Gud månne vilja säga oss med allt detta under dessa trängda tider. Då andra missionssällskap, särskilt de utländska, kämpa med oöverkomliga svårigheter och deras missioner lida oerhörda avbräck,

Vi äro gäldenärer.

Gud, vår himmelske Fader, har genom sin stora nåd och makt allt hittills skonat oss från att bli

indragna i det ohyggliga världskriget.

Vi ha fått leva i orubbad fred, medan de flesta andra Europas folk måst sända sin manliga ungdom ut för att blöda, stympas och dö på slagfältet.

Gud har ock utan all vår förtjänst och värdighet välsignat vårt land med

en ovanligt härlig skörd.

Vem kan väl mäta den tacksomhetsskuld, vari vi genom detta — för att ej tala om allt annat — stå till honom? Nu stundar

Svenska Missionsförbundets offervecka

den 22—29 oktober.

Låtom oss då passa på tillfället att bevisa vår tacksamhet genom ett offer, som överträffar alla föregående. Gud ser efter oss, efter mig, efter dig. Kom ihåg att det är i hans hand du lägger din offergåva.

Och han kommer ihåg den.

P. W.

ha vi ostört kunnat fortsätta vår verksamhet utan att på minsta sätt ha blivit hindrade. På våra missionsfält har ock verksamheten haft framgångar, större än vi förut haft att glädja oss åt. Rapporterna från den yttre missionens olika fält ha hela tiden varit av den mest glädjande beskaffenhet. Skulle vi försomma en så gynnsam tid att verka Herrens verk, då Herren tydligen ställer till vår disposition rikare resurser för det ändamålet än någonsin? Bort det. De, som han nu välsignar rikare än eljest med jordens goda, böra känna sin plikt och sitt ansvar för vad som anförtrotts dem till förvaltning under dessa ansvarsfyllda tider. Världen förblöder för den synd och onskas skull, som kommit till välde i henne. Och oss har Herren satt att förbinda dessa blödande sår. Evangelium är det enda medel, som är värt att taga fram i sådan nöd som den förhandenvarande. Må därför Herren öppna våra ögon, våra hjärtan och sinnen, så att vi känna och förstå den tid, i vilken vi äro sökta.

Vi tacka Gud för den villighet, som han verkat i de sinas hjärtan, och som tagit sig uttryck i rikliga gåvor för hans verk på jorden. Men det dröjer ännu länge, innan hans folk bringar så stora offer med sådan villighet, som den ogudaktiga världen gör för sina intressen, vilken han ock välsignar med sitt timliga goda. Må vi icke likna henne och låta de ökade resurserna bringa ökade offer på fåfångans och de sinnliga lustarnas altare, utan må vi gå i annan riktning och icke låta deras offeraltaren bliva våra!

Vi bedja även att i sammanhang med denna offerveckas möten få erinra om, att sparbössor för Förbundets verksamhet kunna gratis rekvireras från Expeditionen och delas ut bland missionsvännerna under offerveckan. Även rekommendera vi våra tidningar *Missionsförbundet*, *Pietisten*, *Ungdomsvännen* och *Barnavännen* samt vår jullitteratur, kalendern *Ansgarius*, jultidningarna *Vinterny Hem Hem*, *Kring Granen* och

Brasan, *Barnens Jul* o. s. v. Kommen ihåg, att med spridandet av vår litteratur gagnas missionen både direkt och indirekt. Prenumerationsavgifterna äro rena missionsgåvor, ty behållningen av vår litterära verksamhet är missionens egendom. Låtom oss icke tröttna att göra det goda. Skördens dag kommer, och då skola vi inhösta våra kärvar med stor glädje, även om vi någon gång råka att få så under tårar.

Söndagen den 22 oktober.

Predikan om innebörden i de apostoliska orden »fridens evangelium». Ef. 6: 15.

Tacksägelse för den räddning, Herren ända hittills beskärt undan kriget. Ps. 147: 14.

Bön om nåd att rätt värdera och utnyttja de förmåner, freden skänkt oss. 3 Mos. 26: 6—12; Mal. 2: 5—7.

Upptagande av offer.

Måndagen den 23 oktober.

Bekännelse av våra missionssynder. 4 Mos. 5: 6—8; Rom. 12: 11.

Tacksägelse för den framgång, Herren givit vår mission trots vidlådande synd och brist. Fil. 1: 12—18; Es 55: 10—11.

Bön om rening från allt, som är till hinder och skada för Guds verk i och genom oss. Rom. 2: 24; 2 Petr. 2: 2; 1 Petr. 3: 16.

Upptagande av offer för missionen.

Tisdagen den 24 oktober.

Bön för församlingarna, dess predikanter och ledare, för Svenska Missionsförbundet, dess styrelse och övriga arbetare, för Missionsskolan, dess lärare och elever samt för den inre missionen och missionen i Lappland. Ef. 5: 25—27; 1 Tim. 3: 14, 15; Ef. 6: 12—20; Kol. 4: 3—4; 1 Tess. 3: 1; 1 Kor. 13: 11; Gal. 6: 1; Kol. 1: 9—13.

Upptagande av offer för missionen.

Svenska Missionsförbundet äger 1,410 församlingar och 37 länsföreningar och ansgarie-

föreningar, 599 ordinarie predikanter och 1,359 biträdande predikanter, 2,526 söndagskolor med 9,360 lärare och lärarinnor samt 1,012 kristliga ungdomsföreningar, av vilka 864 med ett medlemsantal av 43,000 äro anslutna till organisationen Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.).

I *Lappland* har Missionsförbundet 4 fast anställda arbetare på följande platser: Lycksele, Vilhelmina, Gunnarn och Kiruna.

Dessutom understödjas evangelister och arbetare på andra områden inom Västerbottens Lappmark.

Onsdagen den 25 oktober.

Meddelande om missionen i *Kongo* (1881). Joh. 11: 51—52; Apg. 2: 39; 13: 48; Ef. 2: 13.

Bön och upptagande av offer för missionen.

I Belgiska Kongo äger Missionsförbundet stationerna Londe, Mukibungu, Kibunzi, Kinkenge, Kingoyi och i Franska Kongo Brazzaville, Madzia, Musana. Dessutom finnas 163 utstationer. I Kongo äro anställda 64 missionärer och 196 infödda arbetare.

Torsdagen den 26 oktober.

Meddelande om missionen i *Kina* (1890). Apg. 14: 27; Joh. 24: 35—38; Matt. 9: 36—38; Apg. 15: 7—18.

Bön och upptagande av offer för missionen.

I Kina äger Missionsförbundet stationerna Wuchang, Ichang, Shasi, Hwangchow, Macheng, Kienli och Kingchowfu, där vi även ha ett evangelist- och predikantseminarium, samt 35 utstationer. Missionärernas antal är 44 och de infödda arbetarnas 104.

Bröder, systrar, det fordras verkliga krafttag för att, så att säga, kappspringa med fördärvet. Jag vill särskilt bedja Eder, att I med bön och handling viljen tänka på detta folk. Jag är en dålig mun för deras talan, men jag kan dock icke annat än fråga: Huru kan du vara nöjd, då folk här törstar efter evangelium och du för den Frälsares skull, som gav sitt liv för dig, knappast tänker på dessa arma? Du, som arbetar, fröjda dig, ty du vinner seger genom dina bemödanden i Jesu tjänst. Jag vill från dessa svarta sända Eder en hälsning, som jag själv har fått men ännu ej kunnat efterkomma: »Kom och visa oss ledsnörerna till livet!»

(Nils Westlind i ett brev från Kongo år 1888.)

Fredagen den 27 oktober.

Meddelande om missionen i *Ost-Turkestan* (1892). *Kaukasien* (1883) och *Rysland* (1880). Upp. 3: 7—13; 2 Mos. 34: 8—11; Es. 27: 2—5; Joh. 3: 44—45.

Bön och upptagande av offer för missionen.

I Ost-Turkestan äger Missionsförbundet missionsstationerna Kaschgar, Hancheng, Jengi-Hessar och Jarkend. Missionärernas antal är 24 och de infödda arbetarnas 6.

I Kaukasien äro anställda 4 missionärer och 1 infödd predikant, varjämte understöd lämnas åt 2 infödda medarbetare. Huvudplatsen är Tiflis.

I Ryssland arbeta 7 missionärer och 2 infödda evangelister. Huvudplatser äro *Petrograd* och *Moskvä*.

Lördagen den 28 oktober.

Meddelande om sjömansmissionen. Ps. 141: 9—10; Apg. 4: 12; 27: 14—44; Ps. 135: 6; 107: 23—32; Matt. 8: 23—27.

Bön och upptagande av offer för missionen.

Sjömansmissionen i Petrograd upptogs 1880, i Sunderland 1900 och i Seaham Harbour 1911. I Sunderland äro anställda herr och fru Orest och i Seaham Harbour herr och fru Engvall.

Söndagen den 29 oktober.

Predikan om den lovade frälsningen. Rom. 5: 10; 1 Petr. 1: 5, 8—9; Rom. 8: 24—25; Luk. 2: 30; Apg. 4: 12; 1 Tess. 5: 8—11; Upp. 7: 9—10.

Bön och upptagande av offer för missionen.

Offerveckan avslutas lämpligen med en missionsfest på eftermiddagen.